

LOCKER DÁVID

Nyár, utoljára

akkor még összeült a nagycsalád,
hogy a dalmáciai melegben
kiizzadja magából a múltat.
a vedelés a Szamos-parton,

a Carpați-lakótelepen a
csempészett Boney M-lemezek,
dédapám teste
az ombodi határban,
a sírkövek mögé hasalás
a szekusok elől,
a kukoricalevelek vágásai a karokon,
a határőrök gellert kapott kiáltásai
félúton Nyugat felé:
sóvá porladtak a combokon.

én az unokatestvérem mellett feküdtem.
néha vicces megjegyzéseket tettünk
kövér emberekre,
de különben nem sokat beszéltünk.
mondtam volna neki valamit
a révfülöpi nyarak olaj- és szabadságszagáról,
az idegesítően tökéletes
délnémet tájban a motorzúgásról,
az első átázott bodenseei hajnalról,
hogy milyen, mikor,
mint sziklák közé a dagály,
két ember közé szivárog a felnőttkor,
de inkább csak a horizontot figyeltem,
és gyöngyözni kezdett a homlokom.

Szocpol

Anyámék akkor határozták el, hogy
felveszik a szocpolt,
mikor megszületett az öcsém.
A padlást tervezték beépíteni,
ahol a zanussi-radiátorok kellemes,
könnyen szabályozható melegében
a fiúgyermekek
felelősségteljes
és kiegyensúlyozott lelkivilágú
férfiakká cseperednek.

*

„Nemsokára”
felelte anyám,
ha megkérdeztem,
mikor lesz végre saját szobám.
Egy ideig zavart, hogy izgulok
a kanapéra száradt spermafoltok miatt,
de egy idő után megszoktam,
és a tudat,
hogy nem kell semmit kitakarítanom:
bőven kárpótolt.

*

„Mikor nősz már fel”
kérdezik a felelősségteljes
és kiegyensúlyozott lelkivilágú barátaim,
mikor a radiátoromról panaszkodom,
ami krematóriummá fűtötte a szobámat.
„Nemsokára”,
felelem,
és visszamegyek hamuvá égni.
Ha tehetnék, a szélbe fújnának -
nem tudják, milyen nehéz
kilépni egy gyerekszobából,
ami sosem készült el.